

ret i den retning, man nu engang ønsker, og muligvis endda kan få regeringen til at droppe tanken om at holde en afstemning om euroen, fordi SF ikke ønsker det. Når SF nu er så magtfuld, når SF nu slår sig op som dem, der kan redde Danmark fra den afgrund, som vi i hvert fald i spørgsmålet om euroen er enige om at vi står over for, jamen hvorfor bruger SF så ikke sin magt? Ved de to foregående afstemninger indikerede SF klart, at man ønskede en folkeafstemning, og hvorfor så ikke sætte tommelskruerne på statsministeren og på regeringspartierne i denne sag?

For os i Dansk Folkeparti er det helt afgørende, at vi får en folkeafstemning – ikke alene fordi vi er modstandere af traktaten, men også fordi befolkningen har krav på at blive hørt. Et stort flertal af danskerne ønsker en afstemning, og der er faktisk også et flertal af danskerne, der tilkendegiver, at de vil stemme ja til Lissabontraktaten, så hvad er man bange for? Hvad er det, man frygter? Hvorfor ikke give danskerne den mulighed, som ingen af de øvrige europæiske befolkninger ud over irerne har fået? Hvorfor ikke lade Danmark være foregangsland også på dette område, sådan som vi har været det før?

Vi husker, hvordan Danmark i 1992 bragede igennem som det land, hvor demokratiet var det bærende element, netop i modsætning til de øvrige EU-lande, fordi man insisterede på, at befolkningen skulle høres. Danmark skal stadig være et foregangsland, især når det gælder demokrati.

Med hensyn til forskellen mellem Lissabontraktaten og forfatningen kunne jeg godt tænke mig at stille et spørgsmål, især til tilhængerne af forfatningen og Lissabontraktaten. Hvad er det egentlig præcis for nogle områder, som EU ikke kan regulere med Lissabontraktaten, men som EU ville have kunnet regulere med forfatningen? Hvad er det præcis for nogle områder, hvor man har taget den juridiske hjemmel ud af Lissabontraktaten i modsætning til forfatningstraktaten? Justitsministeriet er ikke i stand til at pege på dem, Udenrigsministeriet er ikke i stand til at pege på dem, og indtil videre er der heller ikke nogen af jafpartierne her på Christiansborg, der har været i stand til at pege på dem, så reelt set har vi at gøre med den samme traktat. EU får præcis den samme bemyndigelse med Lissabontraktaten, som EU ville have fået med forfatningen. Den helt afgørende forskel er bare, at her bliver danskerne ikke hørt, for man er ligeglad med, hvad danskerne ønsker. Man har allerede

fastsat det forkromede mål, at EU skal have en forfatning. Man kalder den Lissabontraktaten, men EU skal være en større, stærkere og stadig snævrere union, og hvad befolkningerne måtte mene om den sag, er fuldstændig uvedkommende.

Det er her, den helt afgørende forskel mellem Dansk Folkeparti og de øvrige partier her på Christiansborg skal findes. Vi vil nemlig ikke have et europæisk samarbejde, som ikke har fundament i befolkningerne. Vi vil have et europæisk samarbejde – ingen tvivl om det – men det skal hvile på et folkeligt engagement. Derfor insisterer vi på en folkeafstemning, og vi insisterer på at få de svar, som danskerne har krav på at få på de helt klare spørgsmål.

Tak, formand.

Kl. 13:28

Formanden:

Tak til hr. Morten Messerschmidt. Der er ikke bedt om korte bemærkninger.

Jeg må lige sige til medlemmerne, at korte bemærkninger skal afgives fra talerstolen. Heroppefra kan jeg høre mange korte bemærkninger, som overdøver det, ordførerne siger.

Næste ordfører er fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:28

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg ikke synes, hr. Per Clausen har ret i, at spørgsmålet om en folkeafstemning om Lissabontraktaten ikke er blevet diskuteret. Det er blevet diskuteret, og det er sådan set ikke det, der er problemet. Problemet er, at vi har tabt den diskussion, og det er brandhamrende ærgerligt.

SF har fremsat beslutningsforslag om det, vi gjorde det også inden det seneste valg i efteråret 2007, og det er blevet førstebehandlet ligesom Enhedslistens og Dansk Folkepartis forslag. Vi havde en forespørgselsdebat i december, hvor jeg desværre ikke selv kunne være til stede, men hvor hr. Villy Søvndal var ordfører, og jeg må sige, at det bitre i hele sagen her er, at det ikke er lykkedes.

Venstre smed jo en uklarhed på bordet under en forespørgselsdebat i oktober, hvor man sagde, at det også var en politisk afgørelse – altså ikke kun en juridisk afgørelse – om der skulle være en folkeafstemning. Med det indikerede regeringspartiet Venstre, at man også var villig til at træffe en politisk beslutning om en folkeaf-